

Arrest

nr. 91 060 van 6 november 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. MEBIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 10 augustus 2011 (verzoeker) en 12 augustus 2011 (verzoekster) het Rijk binnen en dienden op 12 augustus 2011 een asielaanvraag in. Op 6 juni 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer A.S. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (Provincie Sindh). U zou een Ismaeliet zijn. U zou een zaak hebben opgestart in motoronderdelen in juli 2004. Sinds het begin zou u veel donaties hebben betaald aan politieke partijen onder andere 'Muttahida Qaumi Movement' ("MQM") en 'Pakistan People's Party' ("PPP"). In december 2010 zou u bedreigingen ontvangen hebben van de "PPP". De "PPP" zou u een maand tijd gegeven hebben om 100.000 roepies te betalen. In februari 2011 kwam de "PPP" opnieuw naar uw zaak en eisten 100.000 roepies. U zou dit besproken hebben met een winkelier uit de buurt en zou naar het kantoor van de "PPP" gegaan zijn. In het kantoor zou de "PPP" gezegd hebben dat u zeker 100.000 roepies moest betalen. U zou deze som niet kunnen betalen hebben. Sindsdien zou de "PPP" regelmatig naar uw winkel komen, schade aanrichten en u bedreigd hebben. In maart of april zou u naar het kantoor zijn gegaan waar ze u bedreigd zouden hebben met een pistool. Ze zouden geëist hebben dat u tegen eind april betaalde. Zo niet zou uw leven in gevaar zijn. In mei 2011 zouden ze u een laatste waarschuwing gegeven hebben en ze zouden gevraagd hebben om 150.000 roepies te betalen. Zo niet zouden ze uw kind en echtgenote ontvoeren. U zou niet betaald hebben en ze zouden u verder bedreigd hebben. U zou gestopt zijn met werken op 1 juli 2011. U en uw echtgenote zouden Pakistan verlaten hebben in juli 2011. Jullie zouden over land via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België hebben gereisd. U vroeg asiel aan samen met uw echtgenote (S. S. O.V. nummer 6.860.481) in België op 12 augustus 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een originele huwelijksakte, originele bankuittreksels, een origineel document aangaande belastingen, een origineel certificaat van interesten en twee originele bundels met documenten betreffende verzekeringen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie dient te worden vastgesteld dat u geen enkel 'origineel bewijs' kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt over kan beschikken voor te leggen. In Pakistan zou u over een identiteitskaart en paspoort beschikt hebben (zie gehoorverslag CGVS p.3). Uw rijbewijs zou zich in uw woning in Pakistan bevinden (zie gehoorverslag CGVS p.3). Hoewel uw identiteitskaart bij uw broer in zijn woning in Pakistan ligt en u ondertussen al meer dan half jaar in België verblijft, verzaakte u deze naar u te laten opsturen door uw broer die nog steeds in Pakistan woont en waarmee u nog recent contact had (zie gehoorverslag CGVS p.3). U verklaarde dat uw broer de documenten zocht maar deze identiteitsdocumenten niet vond, wat wel opmerkelijk is aangezien uw broer wel andere documenten vond en opstuurde (zie gehoorverslag CGVS p.4). Hij zou geen tijd meer hebben om naar de documenten te zoeken (zie gehoorverslag CGVS p.4). Dergelijke uitleg is echter niet afdoende. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") wordt er immers steeds gewezen op het belang van het verzamelen van zoveel mogelijk documenten ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas. U legde een huwelijksakte neer zonder foto (zie document 1, groene map) maar dit is geen legitiem bewijs van identiteit. Gezien het ontbreken van een origineel identiteitsdocument met foto toont u uw identiteit derhalve niet aan. U schiet tekort in uw plicht tot medewerking door uw identiteitskaart niet voor te leggen hoewel het stuk zich in Pakistan bevindt. Door het tekortschieten in uw medewerkingsplicht wordt uw algehele geloofwaardigheid reeds fundamenteel aangetast. Het CGVS stelde ook vast dat u en uw echtgenote geen eenduidige verklaringen aflegden over het paspoort van uw echtgenote. U stelde dat uw echtgenote waarschijnlijk geen paspoort heeft en al helemaal niet na haar huwelijk een paspoort heeft aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.4). Uw echtgenote daarentegen gaf aan dat u voor haar een paspoort heeft laten maken en dat het paspoort nog in uw woning in Pakistan ligt (zie gehoorverslag CGVS S. S. O.V. nummer 6.860.481 p.2). Deze vaststelling ondermijnt reeds danig de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede legde u vage en incoherente verklaringen af aangaande uw asielrelaas. U kon niet aangeven wanneer exact u voor de eerste maal werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS p.6). U stelde dat u wist dat de "PPP" u bedreigde omdat u hen donaties gaf (zie gehoorverslag CGVS p.6). Echter gaf u ook donaties aan andere politieke partijen. Bovenstaande uitleg volstaat dan ook niet om aan te geven hoe u wist dat het de "PPP" was. U gaf eerst aan dat u in februari 2011 naar het kantoor van de "PPP" werd geroepen (zie gehoorverslag CGVS p.6). Vervolgens stelde u dat u zelf naar het kantoor van de "PPP" ging samen met een winkelier (zie gehoorverslag CGVS en p.6). Wat hier ook van zij, het is bevreemdend dat u niet eens het adres kende van het kantoor van de "PPP" waar u naar toe zou zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS p.4). U kon ook niet aangeven met wie u gesproken heeft of welke functie deze persoon had (zie gehoorverslag CGVS p.6). Ook kon u niet aangeven toen u de tweede keer naar het kantoor ging, tot wie u zich wendde (zie gehoorverslag CGVS p.7). Het is dan ook opvallend dat u zomaar een persoon kon aanspreken aangaande de eis tot betaling. U gaf aan dat waarschijnlijk iedereen van iedereen alles weet (zie gehoorverslag CGVS p.7). Dit kan niet overtuigen en er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat politieke partijen achter de afpersing zaten.

Mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw bewering afgeperst te worden (niet zozeer door een politieke partij, maar door gangsters) dan merkt het CGVS **ten derde** ook op dat het opvallend is dat u nog tot 1 juli 2011 in uw zaak hebt gewerkt, ondanks de voortdurende bedreigingen die al jaren duurden (zie gehoorverslag CGVS p.5.). U stelde dat u niets anders kon doen (zie gehoorverslag CGVS p.5). U had beroep kunnen doen op de bescherming van de van de Pakistaanse autoriteiten. U hebt dit nooit gedaan. U bent niet naar de politie gestapt omdat u daar geen bescherming zou kunnen krijgen (zie gehoorverslag CGVS p.7). U gaf aan dat leden van MQM aan de macht zijn in Karachi en in Sindh leden van de "PPP" (zie gehoorverslag CGVS p.7). Het is echter niet geloofwaardig dat er enige politieke partij achter de afpersingen zat, en u bent nooit aangehouden in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.7). Hoewel u behoort tot een religieuze minderheid in Pakistan, had u geen problemen omwille van uw religie. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom u de bescherming van uw autoriteiten niet zou inroepen. De vaststelling dat u hier zelfs geen moeite voor deed, breekt verder de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees af. Op basis van bovenstaande bevindingen dient te worden bevonden dat u de mogelijkheden om een redelijke bescherming te vinden in uw land van herkomst onvoldoende heeft aangesproken.

Ten vierde dient te worden opgemerkt dat er geen enkele reden is waarom u geen gebruik zou kunnen maken van interne vlucht. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vrees het lokale niveau niet overstijgt. Bovendien hebt u nooit geprobeerd om ergens anders te gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS p.7). U zou u niet ergens anders kunnen vestigen omdat ze u zouden zoeken, maar u bleef het antwoord schuldig wie u zou kunnen zoeken in een andere plaats in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.7). Het intern vluchtalternatief is dan ook op u van toepassing.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg (zie document 1, blauwe map).

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De documenten aangaande uw zaak voegen niets wezenlijks toe aangezien hier niet ter discussie staat dat u een zaak hebt gehad in Pakistan (zie documenten 2 tot 5, groene map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw S. S. (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (Provincie Sindh). U zou een Ismaeliet zijn. Uw echtgenoot zou een zaak hebben opgestart in motoronderdelen in juli 2004. Sinds het begin zou hij veel donaties hebben betaald aan politieke partijen onder andere 'Muttahida Qaumi Movement' ("MQM") en Pakistan People's Party ("PPP"). In december 2010 zou uw echtgenoot bedreigingen ontvangen hebben van de "PPP". De "PPP" zou uw echtgenoot een maand tijd gegeven hebben om 100.000 roepies te betalen. In februari 2011 kwam de "PPP" opnieuw naar de zaak van uw echtgenoot en eisten 100.000 roepies. Uw echtgenoot zou dit besproken hebben met een winkelier uit de buurt en zou naar het kantoor van de "PPP" gegaan zijn. In het kantoor zou de "PPP" gezegd hebben dat uw echtgenoot zeker 100.000 roepies moest betalen. Uw echtgenoot zou deze som niet kunnen betalen hebben. Sindsdien zou de "PPP" regelmatig naar zijn winkel komen, schade aanrichten en hem bedreigd hebben. In maart of april zou uw echtgenoot naar het kantoor zijn gegaan waar ze uw echtgenoot bedreigd zouden hebben met een pistool. Ze zouden geëist hebben dat uw echtgenoot tegen eind april betaalde. Zo niet zou uw echtgenoot zijn leven in gevaar zijn. In mei 2011 zouden ze uw echtgenoot een laatste waarschuwing gegeven hebben en ze zouden gevraagd hebben om 150.000 roepies te betalen. Zo niet zouden ze u en uw kind ontvoeren. Uw echtgenoot zou niet betaald hebben en ze zouden uw echtgenoot verder bedreigd hebben. Uw echtgenoot zou gestopt zijn met werken op 1 juli 2011. U en uw echtgenoot zouden Pakistan verlaten hebben in juli 2011. Jullie zouden over land via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België hebben gereisd. U vroeg asiel aan samen met uw echtgenoot (A. S. O.V. nummer 6.860.481) in België op 12 augustus 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde uw echtgenoot volgende documenten voor: een originele huwelijksakte, originele bankuittreksels, een origineel document aangaande belastingen, een origineel certificaat van interesten en twee originele bundels met documenten betreffende verzekeringen.

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot (A. S. O.V. nummer 6.860.481). U verliet Pakistan omwille van de problemen van uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS p.2). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing in de asielaanvraag van uw echtgenoot A. S. (O.V. nummer 6.860.481) luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake A.S. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. De door verzoekers gevraagde schorsing en de aangevoerde rechtsfiguur van het “moeilijk te herstellen ernstig nadeel”, kan slechts aangevoerd worden wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Daar onderhavige procedure zich duidelijk situeert onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet, wordt deze rechtsfiguur dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoekers voeren aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling de schending van de materiele motiveringsplicht aan en aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor zover verzoekers documenten neerleggen, dienen zij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoekers om te voorzien in een vertaling.

4.2. Verzoekers voegen een onvertaalde kopie toe van hun identiteitskaart. In deze stelt de Raad vast dat verzoekers hun identiteit niet onmiddellijk wordt betwist, evenwel laat verzoeker nog altijd na zijn paspoort voor te leggen en legden verzoekers onverzoenbare tegenstrijdigheden af omtrent verzoeksters paspoort, zodat deze vaststellingen onverminderd overeind blijven.

4.3. Verzoekers voegen eveneens onvertaalde Pakistaanse documenten zonder enige referentie en foto's van Daily Express News Story toe, “*waaruit de ernstige problematische omstandigheden blijken van het land van herkomst van verzoeker*”. De Raad benadrukt dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verder zijn deze documenten niet vertaald, zodat niet eens kan worden vastgesteld waarop deze documenten betrekking hebben. Evenmin wordt enige toelichting gegeven omtrent de foto's. Derhalve zijn deze stukken evenmin dienend voor verzoekers hun verweer.

Waar verzoekers overigens menen dat zij hun verklaringen staven met documenten “*waarvan eenvoudigweg gesteld wordt dat deze stroken met de verklaringen van verzoek(st)er*”, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen correct werd gesteld “*De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De*

documenten aangaande uw zaak voegen niets wezenlijks toe aangezien hier niet ter discussie staat dat u een zaak hebt gehad in Pakistan (zie documenten 2 tot 5, groene map)."

4.4. Verzoekers ondernemen in hun verzoekschriften geen werkelijke poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengen zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het geven van theoretische uitleg over de materiële motiveringsplicht, het beklemtonen van de waarachtigheid van het asielrelaas, het tegenspreken en onzorgvuldig en foutief samenvatten van de motieven van de bestreden beslissingen (*"Er wordt [in de bestreden beslissingen] verwezen naar het feit dat er onvoldoende gegevens worden aangebracht en dat de beweringen van verzoeker niet gestaafd worden met de nodige bewijzen."*), maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de beweerde afpersing, in zoverre al geloofwaardig, politiek gelieerd zou zijn geweest, noch hebben zij een beroep gedaan op nationale bescherming of op een intern vestigingsalternatief. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.6. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

5.3. Verzoekers gaan er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoekers maakten niet aannemelijk dat de beweerde afpersing, in zoverre al geloofwaardig, politiek gelieerd zou zijn geweest, noch hebben zij een beroep gedaan op nationale bescherming of op een intern vestigingsalternatief.

5.4. In zover verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dienen verzoekers elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land (of regio) sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land, noch in de stad Karachi. Verzoekers tonen niet middels concrete aanwijzingen aan dat er in Karachi sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger.

Verzoekers tonen dan ook niet aan dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

5.5. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.6. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK